

TAKÁCS ZSUZSA

Karácsony

Kalkuttai Teréz emlékének

Honnan ez a hidegség bennem? Íté-
képességem hiánya? A túlzásba vitt részvét
előre megjósolt örülete? A részletek fel-
lázadtak az Egész ellen. December huszon-

negyedike van. A jászol szalmával tele.
Minden szála Neked szánt áldozatunkból
született. *A misszió hölgyei ezerkétszáz új
ruhát vettek Kalkutta árva gyermekeinek.*

Lukáccsal szólva összehívtuk *a vakokat,
bénákat és szerencsétleneket. A szállításuk
meg van oldva. A hatóságok segítettek.*

Nővéreim kezét fogva foszló mangrove-
gyökerekbe kapaszkodom mégis a kárhozat
örvénye felett. Szüless meg nekem!

Betűid vagyunk

Apró gyermekedként hadd haladjak
a Téged követők közt. Megvallom és
felejttem nyomban alkalmatlanságomat!
Ne vedd szemrehányásnak, ha feljönnek

előző életem képei, ha Szkopje magas
napja betűz cellám résnyi ablakán. Ezer-
kilencszáztizenegy van. Olvasni tanulok,
és hirtelen megértem, mi áll a könyvben.

Öreg vagyok azóta. Mindent láttam.
A luxusnegyed ékszerboltjaiban beárazva
ragyog arcom a smaragd kitűzőkön.

Pedig a betűid vagyunk mindannyian,
Bárány. Könyvedből léptünk elő, és
megsemmisülni oda igyekszünk vissza.